

VIROLET

SUPLEMENT ILLUSTRAT D'EN PATUFET

L'UNGLA DEL REI DELS DRAGONS

(Conte xinès)

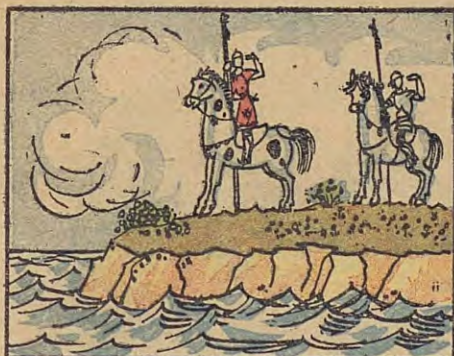
(Continuació)

Dibuixos per DIVORI

— Ell no sap — seguí la donzella — que ja li han robat l'ungla del Rei dels Dragons. — Vés, filla, vés. L'acompanyament és a punt. Corre, salva el meu fill! — Jade Pur es posà en camí i no tardà en trobar-se en presència del fill del Mandari, jove i noble cavaller. S'hi presentà tan ben vestida amb trajo de jove guerrer, que Cedre d'Or no sabia que fos una noia. Seguiren els concelis de la *pedra-viva* que ella portava.

La tàctica era de vigilar el domini del Rei dels Dragons per evitar que hi entressin l'ungla. Deixaren la Xina sortint en un vaixell, car el lladre havia emprès ruta mar endins. Mentrestant, Jade Pur pensava en la seva àvia i el seu germanet i, a la fi, es preguntà si aquell que estava salvant seria ingràt amb ella. Cedre d'Or sabé que Jade Pur era noia per una carta del seu pare i quedà confús, i enamorat.

Empesos per bon vent, arribaren a l'illa d'Okinava-Sima al Japó. Buscaren senyals del lladre i consultaren la *pedra viva* que ella portava. Aquesta indicà un determinat indret, hi anaren però no obtingueren cap resultat. — Em sembla — digué la donzella — que el meu talismà ha perdut virtut des de que som fora de la Xina.

— Què farem? — exclamà ell. — Quedaré perdut sempre més en el Japó? En tot cas, vós, Jade Pur, m'acompanyareu? — Vivament emocionada, ella no atinà a respondre. Sobtadament, veieren un diable que remugant malediccions cremava restes d'animals. Jade Pur, que ho sabia tot, digué: — Es Iso-Tsum, un dels servidors de Fon-Tse-Ta-Ti, rei de la regió infernal. — El diable els veié i ells fugiren al galop de llurs cavalls. A la platja, dos tipus rars parlaven en veu tan clara, que se sentia de lluny.

— Jo el què et dic — deia un — és que el Dragó japonès, qui sols té quatre ungles, està molt enfadat. — I per què? — féu l'altre. — Per que la terra ha tremolat quan n'ha arribat una de les moltes que té el Rei dels Dragons xinesos.

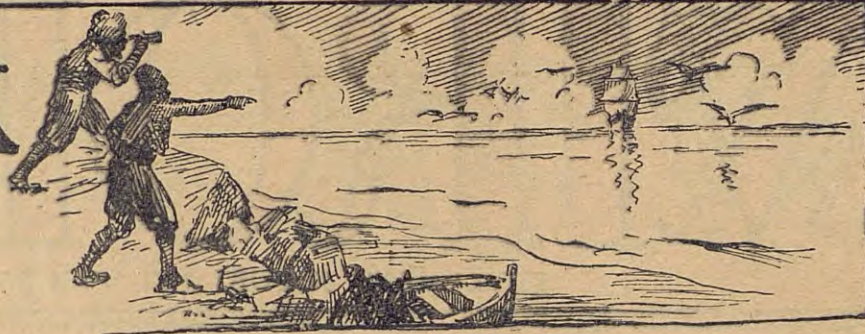
— Una ungl'a? — Sí, una que havia perdut, però ell ha enviat a buscar-la a una de les Si-renes que té al seu servei, la qual s'ha apoderat del misteriós cofret d'or. — Res més no digueren els dos estranys personatges.

Jade Pur i Cedre d'Or, següeren el camí i de sobte veieren una dona ricament vestida, declamant un inspirat poema. Jade Pur — qui era un esperit selecte i tenia una ànima blanca — es sentia inundada de joia, escoltant-la.

(Continuarà)

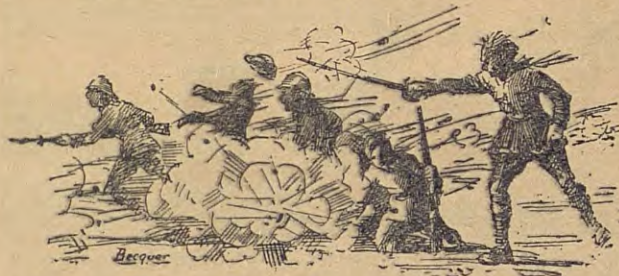
SILEX

NOVEL·LA D'AVENTURES

(Continuació)

— Es just i esperava la pregunta... Vostè havia conegut el meu pare i deuria haver oït parlar — car la premsa en va fer menja del cas un quant de temps — del saqueig de la goleta «Diana». Era una nau de vela del meu pare, i en ella feia un viatge de plaer amb la meua mare, aprofitant la meua absència (per aquells d'es estava jo a l'Escola de Nàutica acabant els meus estudis de marí), per a mostrar a la bona

dona les grandeses del mar, així en els seus moments dolcíssims de calma, com en els tràngols de mort. Dissortadament, Nazim-Alí, que feia la viu-viu per les costes rocoses i traidores d'Àfrica, apresà la goleta, l'entregà al pillatge dels seus, occí els tripulants i de la meua mare... O, record afros que amara de fel el meu cor! com que encara era jove, i una de les dones més formoses de Gènova...

— N'havia oït parlar — interrompé el Marquès, que escoltava amb gran atenció. — Li deien la Venus bruna...

— Sí, pel colrament de les salabroris marines, que l'havien besat milenars de vegades, quan corria a la punta del port per a esperar al meu pare... De la meua mare, en féu joguina repugnant dels vicis dels corsaris, davant de mon pobre pare encadenat al trinquet.

— Quin horror!

— Sí, Marquès, fou horrible, car Nazim-Alí no tenia cap malifeta que venjar en els meus pares. Mai no havia tingut cap topament amb la «Diana», ni el meu pare li havia fet mai cap denúncia... Fou sols l'instint del mal, la perversitat del cruel corsari.

— Realment, crec que Nazim-Alí mata i destrueix, perquè segons contem, fou alletat per una tigressa...

— Així ho diu nostra gent de mar, però és possible que no siga més que una llegenda, per més que la fa verídica el fet de que gosi rabejant-se en sang.

— No li extranyi, emperò, amic Sílex — ja veu que li respecto el motiu que vostè mateix s'ha posat per aquesta aventura... — Nazim-Alí, és indi, amb totes les rancúnies i amb tots els misteriosos secrets de la raça... És subtil, prudent, llest... Sap caminar arrastrant-se com les serps del seu país; pujar pels troncs dels arbres com les moneques, brincar com un tigre... Pot dir-se d'ell que té arrencades de bou i valentia de lleó... Si el deixen fer els governs europeus, acabarà amb la marina mercant.

— Doncs tal és l'home a qui desitjo aniquilar.. La meua mare no pogué resistir la grossa infàmia i el meu pare, sempre amb l'espantosa escena que havia hagut de veure, al pensament, embogí... Fins a l'hora de la mort, no li va tornar el seny perdut, i fou encara per a entregar-me una vella daga florentina, record de família, dient-me: — «Te la deixo

en testament. Està destinada a Nazim-Alí. On siga que el trobis estotja-la en son cor.» I damunt porto la deixa tràgica, per a oferir-li l'estoig que li pertoca.

Digué aquestes darreres paraules amb una tan serena decisió el capità Sílex, que el seu amic s'extremí:

— M'esborrona la seva resolució, amic Sílex!

— En ésser capità, vàreig dirigir-me al Govern italià per tal de que em donés mitjans per acabar amb el flagell del mar, però s'hi interposaren les inevitables trabes diplomàtiques, s'al·legà que la persecució del corsari devia ésser acció de totes les nacions plegades i mentre les nacions es posen d'acord, que sembla que n'hi ha per temps, he pensat avançar el càstig, si vostè no em nega el seu concurs...

(Continuarà)

LA CREU ROJA A VILAMARFUGA

Dibuixos d'En CORNET

per EN P. P. UBACH

Com que a Vilamarfuga era Festa major, s'havia preparat un programa extraordinari que ja no era aquell enfilera de festes rutinàries d'altres temps. Cinc anys enrera ja va començar a trencar-se l'ordre, incloent entre el tradicional repic de campanes, les ballades i les funcions teatrals, el primer partit de futbol. Aquest any la revolució anava a ésser encara més completa: es suprimiria la sortida dels nans i el concurs de canaris i en lloc seu hi hauria una gran festa atlètica que donaria lloc a inaugurar els serveis de la Creu Roja Vilamarfuguesa, benemèrita institució de la qual la vila no podia passar-se ja més temps.

La pensada de crear aquest organisme, germinà a ca'l menescal i no tardà a prendre forma. De bell antuvi calia cercar uns quants homes amb les aptituds per al càrrec; físic adient a l'uniforme, aire marcial, sentiment de disciplina i esperit d'abnegació. Costà un xic, però se n'arribà a reclutar una dotzena de bona voluntat que posseïen quí més quí menys les condicions indispensables. El menescal es nomenà capítol, i de seguida es procedí a la instrucció d'aquell petit exèrcit. En arribar la Festa major ja feia mesos que cada matí de diumenge, al pati de la Casa de la Vila, ressonaven unes cornetes estridents i espifiadores i els cops de peu dels voluntariosos subordinats que feien pràctiques.

El senyor secretari de l'Ajuntament havia sapigut conjurar molt bé la cosa. La festa atlètica consistia en una cursa pedestre, espectacle sanitos, optimista i de poc cost. Els corredors sortiren de l'extrem de la vila per la carretera de Collangina; en arribar a ca'n Mixu empendrien la costa de les Felipes, seguïren per dalt la carena fins al Mas Tocat, retornant pel mateix camí al punt de sortida. Aquesta festa, ultra ésser un bon estímul per al jovent, venia al punt perquè la flamant Creu Roja pogués fer la seva aparició, desplegant davant els ulls admirats dels bons vilatans, la seva manera de fer, ordenada i precisa.

* * *

I ja som a aquella memorable tarda del primer dia de Festa major. Una gran gentada s'havia aplegat a l'extrem de la població, allà on la darrera casa assenyala el començ de la carretera de Collangina. Una llenca de llustrina blanca, lligada d'arbre a arbre feia un arc amb una inscripció que volava i no es deixava llegir. La multitud era una nota bigarrada; noies amb trajos clars i llampants, xicots de rostre colrat al roig, amb sengles cigars a la boca, mocadors virolats al butxacó i clavells roents al trauc. La fressa que movien s'apagà en sec en sentir vibrar llunyanes les cornetes que anaven apropant-se pels carrers de la vila amb un ritme cantellut que engrescava.

Ja se'ls va veure a l'extrem del carrer i aviat passaven, formats, per entre la massa dels espectadors que s'obrí en canal; al davant anava enravenat com un heroi, el menescal, amb un home a cada costat, seguïen els dos dels cornetins bufant amb molta aplicació, després els soldats rasos, i, darrera de tot, el portador del botiquí i el del baiard. Desfilaren correctes i seriosos com si no coneguessin a cap dels presents, marcant un pas enèrgic talment com si anessin a envestir l'enemic. Les flamantes gorres xarolades brillaven i els vestits de fil, ratllats, els feien molt poques arrugues. En resum; feien tanta patxoca, que el jovent els saludà amb

un aplaudiment cordial, però, ells, res! enllà i fora, seguïren la carretera fins a perdre's de vista.

Camí fent, el cap anava apostant els seus homes en els llocs de més perill del trajecte de la cursa i un cop ben escampats, ell, amb el seu estat major, es situà en el punt més estratègic per tal d'acudir a qualsevol lloc que pogués escaure's l'accident, no desitjat, però, que no es pot negar, molt oportú per fer un debut complet.

Mentrestant el jurat i el control procedien a organitzar la cursa. Portaven una tauleta, i la directiva del Vilamarfugenc F. C., amb un cronòmetre al davant, es disposà a donar començ al festival.

Sota la llenca de llustrina s'arreglerà una mitja dotzena de galifardeus amb calçotets i un número molt gros clavat a l'esquena. S'abocaven endavant i alguns estaven posats de quatre grapes. Sonà un xiulet, el president del jurat engegà un tret de revòlver en l'aire, els inscrits apretaren a córrer, i el públic veié com un núvol de pols se'ls engolia carretera enllà.

No tardà gaire el quarter central de la Creu Roja a veure passar dos corredors capdavanters en la cursa i, seguidament, un home esbufegant a reclamar els auxilis de la novella corporació:

— Correu, afanyeu-vos! Hi ha moltes desgràcies! El 5 ha caigut pujant les Felipes i es diu que, més avall, un altre també ha pres mal.

El menescal donà ordres i amb dos subordinats es dirigí al lloc de les catàstrofes.

Trobaren primer el concursant del 5 a l'esquena, el qual havia relliscat i, rossolant, anat a topar contra una penya que li havia donat una tabanada a la cuixa deixant-li paràlitzada.

El cap l'examinà, i els féu:

— Vaig a avisar els nostres companys de l'apostament més proper per tal de córrer a auxiliar l'altre lesionat. Mentrestant, vosaltres, porteu aquest allà on hem deixat el botiquí i, esperant el meu retorn, li doneu massatge.

Digué, i s'allunyà. Malgrat contenir-se, per la cara li traspuava la més llegítima satisfacció. Quina gloriosa diadal!

El baiard fou aperiàt en un tancar i obrir d'ulls i el ferit portat amb cura i diligència, mentre hom cercava el segon cotús que no se sabia on s'havia ficat. Finalment el veïeren sortir d'una masia amb el cap embolicat: el gos del masover, en veure'l passar corrents, l'havia empaitat entrebancant-lo. El corredor s'havia fet un nyanyo al front i el masover, que ho presencià, havia corregut a socórrer-lo ficant-lo a casa seva on aplicà a la ferida una fulla de lliri en conserva.

El menescal retornà a la seva base més tard que no volia.

Arribà i tingué una sorpresa en veure els seus homes molt amoïnats, el pacient encara igual amb la cama encarcerada i gemegant, i, per terra, un lamentable garbuix de venes, gasses, ampolletes, pots i pineses...

— Què és això? Què passa aquí? — interrogà disgustat i desconfiant. — Que no li heu fet res a aquest pobre xicot? I aquest escampall, què significa?

Un dels benemèrits volgué explicar-se:

— Hem volgut donar-li massatge tal com ens haveu manat, però, per més que hem cercat en el botiquí, no n'hi hem trobat ni una gota.

LAPELES MESTRES NITS DE LLEGENDA

(Continuació)

— Només perquè et facis un nus a la llengua i et convençis de que sé lo que em dic.

En Silvestre es portà el flabiol als llavis i bufà quasi amb ràbia. Però, o sorpresa! Tantost havia sortit del flabiol la primera nota, ja fumava damunt de la taula, perfumant tota la cuina, un magnífic pollastre, rostit a punt, farcit de tòfones i rodejat de fresques i riçades fulles d'escarola.

A en Silvestre li va caure el flabiol de les mans; la seva muller saltava i ballava picant de mans com si hagués perdut el seny. Reien i ploraven tot al mateix temps, s'abraçaven, es petonejaven, s'apunyegaven i s'arrancaven els cabells, com si els hagués ocorregut una gran desgràcia. No els costà poc ni gaire reportar-se i recobrar el judici! I després de donar voltes i més voltes al pollastre, acabaren per entaular-se, disposats a no deixar-ne ni els ossos.

— Escolta, escolta, Silvestre — va dir-li de sobte la seva dona; — ja saps que no hi ha una molla de pa en tot casa...

— No, eh? Doncs espera't.

I, sonant novament el flabiol veieren aparèixer sobre la taula un pa ros com l'or i que feia una olor d'àngels. La sorpresa no va ésser de molt tan gran com al principi, però l'alegria fou la mateixa.

I menjaven... menjaven!... Verge Santa, quin modo de menjar! Semblava que no haguessin tastat res en tot aquell hivern!

— Posa't la mà al pit, Silvestre — exclamà la dona: — no et sembla que el nostre vinet, si és que d'allò ni vinet pot dir-se'n, és indigne de remullar un menjar tan celestial?

— Es veritat, dimontri! Mira que en tot atines!

I al so del flabiol veieren redreçar-se sobre la taula una garrafa de puríssim cristall, plena d'un vi tan exquisit com mai n'havien tastat aquells infelïços; què dic, tastat! ni somniat sisquera.

— Bona cosa deurà ésser quan a tu se t'ocorre, perquè veig que no tens més que bones pensades.

— Et sembla decent que dues persones que acaben de sopar com hem sopat nosaltres, se'n vagin a jeure sobre una màfega que, més que de palla, sembla plena de panotxes? Alça, bergant! que si tinguessis com els senyors, un bon llit amb matalassos de llana ben tous i llençols de fil... em sembla que no hi faries mals averanys.

— Es clar que sí!... Tens molta raó! — respongué en Silvestre gratant-se el clatell. — Però... però...

— Però què?

— Però no m'atreveixo.

— A què no t'atreveixes, beneit? Qui t'ha dit: bufaràs tants cops i no més?

— Tot lo que vulguis, però no m'atreveixo a demanar més; tinc por d'abusar. Recordo que els senyors Reis m'han recomanat sonar amb molta moderació...

— Però això no és abusar.

— Amb moltíssima moderació.

— Valga'm la puresa de Maria, i que n'ets de panarraf! Per una tocada de més o de menys, vols tu que els senyors Reis hi tinguin que dir?

— I doncs, i la moderació que tant m'han recomanat?

— Ets una ànima de canti! Si en lloc de donar-te'l a tu me l'haguessin donat a mi el flabiol, jo et juro que, a hores d'ara, altre pèl ens lluiria!... Si sembla que en facis desprec del bé que tens entre mans!

— Faci's la teva santa voluntat, àngel o dimoni, que no hi ha qui et resisteixi.

I sonà una vegada més. I com per art de bruixeria la marfagota es transformà en un llit sumptuós, amb matalassos ben flonjos i llençols de blanc i finíssim lli — tal com el tenen «els senyors» — conforme l'havia desitjat; i s'hi acotxaren marit i muller amb tanta voluptuositat, que apenes pogueren trencar el son en tota la nit per la falta de costum de jeure tan plans i tan tous.

IV

— Una cosa se m'ocorre, Silvestre — digué sentenciosament la boscatera, tan bell punt acabaren de menjar.

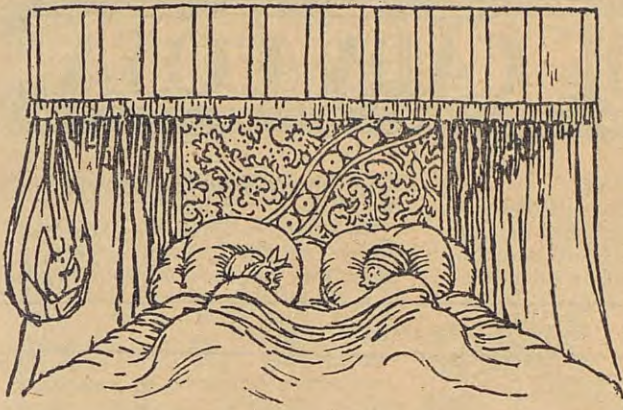
V

A l'endemà al matí, lo primer que se li va ocórrer a la boscatera, al despertar-se, va ésser que la cabana on vivien semblava més bé una cort de garrins que no pas l'habitació de persones que disposaven de tan bon llit i tan bona taula; i fent que el seu marit trobés molt justa aquesta observació, logrà d'ell que comencés el dia sonant el flabiol, mercès a lo qual la cabana quedà transformada en una caseta molt bonica, nova i flamant, com més de quatre senyors l'envejarien.

Anaren a vestir-se, i, avergonyits dels pellingos que constituïen llur ordinària vestimenta, els canviaren per vestits senyorials com corresponia a gent que podien donar-se tots els gustos.

I de desig en desig i de satisfacció en satisfacció, pot ben dir-se que el flabiol no parava de sonar en tot el

sant dia, de manera que, al cap de no gaires més, els vestits s'havien tornat riquíssims trajos de cort, brodatos de plata i or i pedreria; la vaixel·la de fina pisa s'era tornada d'or macís; la caseta riallera, en un palau sumptuós i descomunal, el bosc veí s'havia convertit en un parc vastíssim exornat amb les més disbaratades extravagàncies que pogués imaginar la fantasia d'un boig — és dir, de dos boigs. — I tot allò estava ple a vessar d'una turbamulta de criats amb lliures de coloraines virolades, cambreses luxosament empolainades, cuiners, sotacuiners i rentaplats, cotxers, palafreners i postillons, guàrdies, patges, jardiners, ministrils i bufons.

VI

I així, d'extravagància en extravagància, transcorregué un any en un obrir i tancar d'ulls; i tornà la nit de l'Epifania.

I a la muller de l'antic boscatser — que, segons ella deia, no tenia res de desmemoriada ni d'ingrata — li semblà cosa obligada celebrar d'una manera digna i solemnia una nit tan senyalada, organitzant una festassa de gran pompa i gala a la qual féu invitar al Rei i la Reina pel goig de veure'ls embadalir-se davant de llur riquesa i magnificència. Tan avesats estaven a què tot lo que desitjaven es complís amb una sola sonada de flabiol, que la cosa va semblar-los la cosa més natural del món.

Com en efecte va ésser-ho. De bon o mal gra els sobirans, amb tota la Cort, comparegueren a la festa. I quina animació! quin xiriboil quin davassall de llums i de flors, de musiques i perfums, de menjars exquisits i rebuscats! de begudes dignes dels mateixos àngels!... A lo millor de la festa, i en el precís moment en què el Rei en persona felicitava — amb mal dissimulada enveja — a monsenyor Silvestre, pel seu fast mil vegades superior al de la Cort, arribaren fins al saló, dominant el bullici que hi regnava, veus destrempades, crits desafortats, imprecacions i amenaces, confós tot això amb soroll de portes que s'obrien i es tancaven amb estrèpit, i de coses que queien i es feien a miques. Al mateix temps l'intendent del palau travessava l'immens saló, corrent com una ànima en pena, astorat, trèmula, pàl·lid i sens poder articular paraula.

— Què hi ha? què passa! — li preguntà en Silvestre.

— Una cosa estranya, senyor, inverossimil, inexplicable... Si no ho haguessin vist els meus ulls, no ho creuria!

— Però acaba d'un cop! Què passa? et pregunto.

— Passa que... hi ha tres pobres, tres parracs, tres pedularis que pretenen entrar al saló a viva força.

— Pobres? — barbotejà en Silvestre, amb estranyesa. — Què és això de pobres?

Com en tot lo que anava d'any no havia sentit pronunciar semblant paraula, havia acabat per oblidar-la totalment.

— Sí, monsenyor, sí — prosseguí esmaperdut l'intendent.

— Tres morts de gana, tres rodacamins, que diuen que han de parlar-vos i que entraran vulguis no vulguis.

— I què tinc que veure jo amb aqueixa pobrissalla! — exclamà Silvestre, rebotant d'indignació. — Per què no se'ls treu a garrotades?

— No és possible, senyor!

— I els meus guàrdies de què serveixen?

— Ah, senyor! jo ho he vist, és incompreensible, increïble, però us juro que els meus ulls ho han vist com ara us veuen a vós, no hi ha qui els resisteixi! S'obren pas a cops de puny, i el que gosa posar-se'ls-hi al davant el fan rodar per terra com un ninot de cartró!

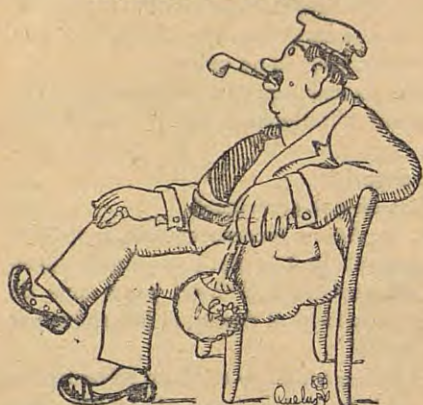
— Sou uns bèsties i uns covarts! — cridà en Silvestre. — Feu-me pas, senyors! Vaig jo mateix a ensenyar a aqueixos pollosos com se'n surt de casa meval...

(Continuarà)

UN RETALLET DE CADA COSA

TRENCA CLOSQUES

En aquest dibuix, hi han sis faltes garrafals. Veïam si les sabeu veure.

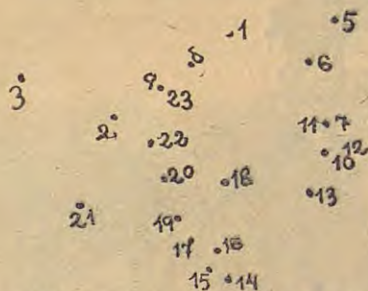
ESPELMA QUE ES VEU I NO ES VEU

Aquest joc per lo senzill que és, està a l'abast de totes les intel·ligències. El problema consisteix en col·locar una espelma encesa en l'habitació on us esteu amb els vostres amics, de tal manera, que tots la vegin menys un. Cal advertir que aquest, no ha de privar-se'l de la vista ni de realitzar els moviments que vulgui.

La solució del joc és la següent: Es co·loca l'espelma encesa damunt del cap del que no la té de veure.

EL DIBUIX REVELADOR

4.

Untint els punts per ordre de numeració, sempre en línia recta, obtindreu un dibuix insospitat.

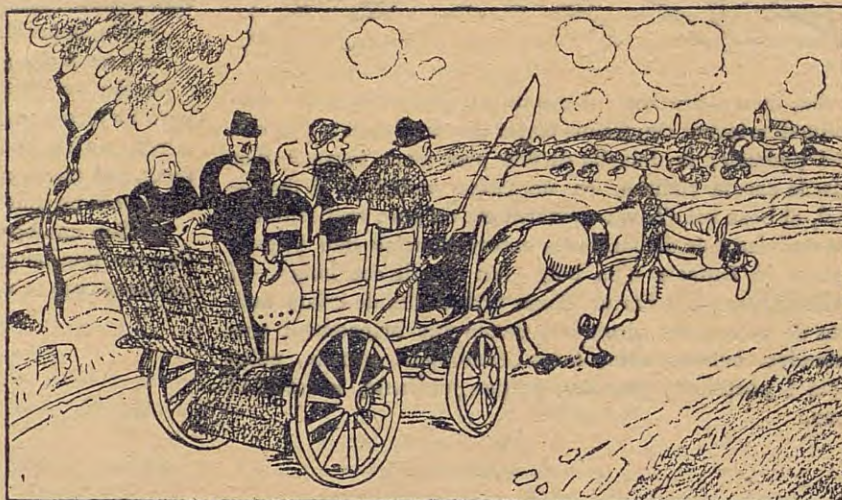
TINTORETTO

Aquest il·lustre pintor de l'escola veneciana, es deia en realitat Jacopo Robusti; però com que era fill d'un tintorer hom li donà el sobre nom de Tin-

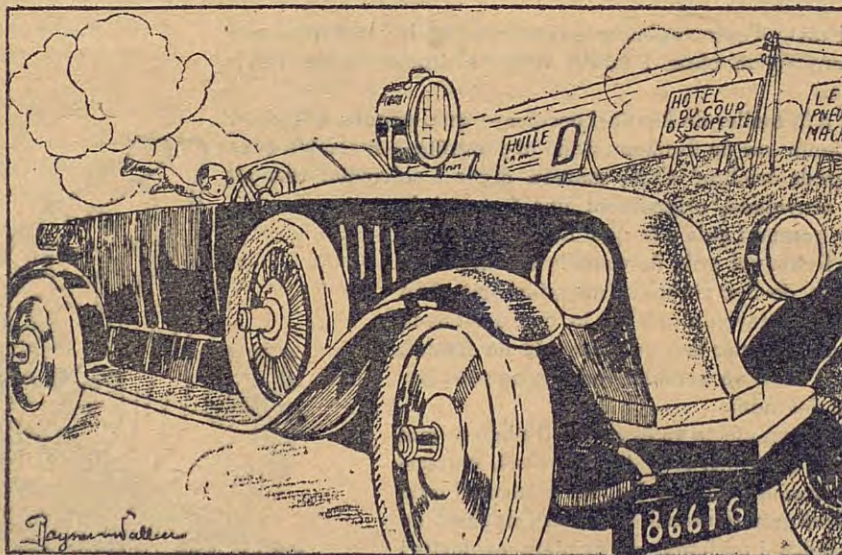
toretto que és el que restat en la posteritat.

Va néixer en 1512. Ben jove encara fou deixeble de Tizià i el seu aprenentatge li ha valgut la primera llegenda

UNA GRAN INJUSTICIA

Un cavall

Seixanta cavalls

De Le Pèle-Méle)

GRAN CONCURS

N.º 41 - PERE FALGUERA

N.º 42 - JAUME QUEROL

N.º 43 - TERESA HERNANDEZ

N.º 44 - EMILI CELMA

que es conta d'ell sens ésser del tot comprovada. Tizià arribà a estar tan gelós del seu genial deixeble que l'expulsà del seu taller. Amb tot i això, lo cert és, que Tintoretto servà sempre una profunda admiració per al seu mestre. Ma ambició deia, és unir un dia, el dibuix de Miquel Angel al colorit de Tizià.

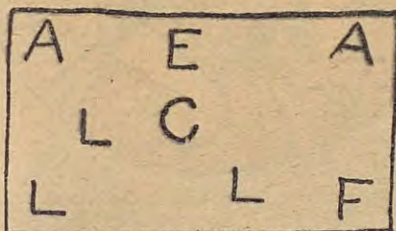
Una altra llegenda, explica que Tintoretto, forçat per l'ambició de sa muller i de sa propia avarícia produí amb tal feconditat, que ses obres no són tan acabades i perfectes com és habitual en les de tots els gran artistes del Renaixement. En realitat l'il·lustre pintor fou dotat d'una imaginació i d'una facilitat extraordinària ço que li permeté d'executar, en el curs de la seva prolongada existència, un nombre prodigios d'immenses teles.

La primera gran obra de Tintoretto fou el miracle de l'Esclava, que executà als trenta-sis anys en decorar l'escola de Sant Marc. Des de llavors, començà amb gran profusió a ornar les esglésies i els palaus de Venècia, de pintures remarcables, per la riquesa de colorit, harmonia de tons, grandiositat de composició i la vida dels personatges sempre en quantitat enorme en la major part de ses obrer.

Entre les seves millors teles cal citar: La Cena i les Noces de Canà La Resurrecció, El judici final. L'enterrament de Crist, L'adoració dels pastors, Susanna al bany; els retrats, entre els qual alguns d'ell mateix, i sobre tot les magnífiques i immenses composicions d'una imaginació exorbitant, que decoren les sales del palau ducal de Venècia.

Tintoretto morí als noranta anys, en 1593.

LLETRES

Casi tots els que queden reraçagats en la carrera de la vida, no ésser manca de qualitats intrínseques, sinó perquè els manca en el moment oportú l'esperit de continuïtat que amb la paciència i la constància són els elements indispensables per a obtenir el triomf.

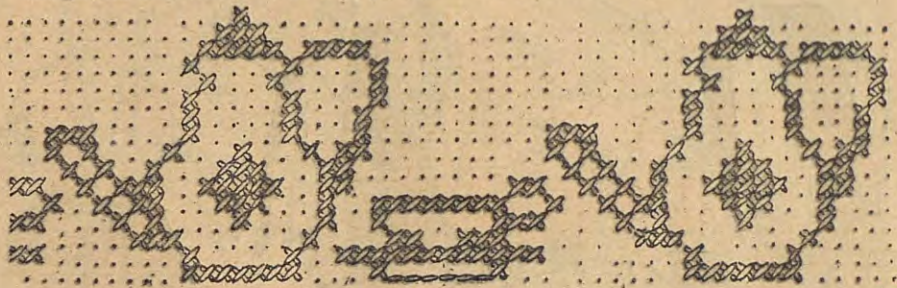
O. S. MARDEN

PER A LES NENES

ESTOVALLES I TOVALLONS PER A TAULES PETITES

Moltes vegades, quan convideu les amiguetes a berenar, us trobeu que no

b'anc o de colors pàl·lids amb la sanefa d'un color fosc.

teniu unes estovalles boniques per a les vostres tauletes.

Aquestes que veieu, són aviat fetes i de molt efecte.

La vora es fa cosida pel darrera i per sobre un punt de canyamàs. A uns dos centímetres més amunt, la sanefa igual com el dibuix.

En els tovallonets, la mateixa vora que a les estovalles i a la cantonada s'hi broda la tasseteta.

Aquest joc de taula, és bonic si es fa d'un blau fort, vermell, lila o groc. Per aqueixos colors, és millor fer el punt de canyamàs blanc. Tambe està bé

TALLARETA

Preguntaven al poeta:

— Per què, si vols divertir-te i esplaïar la teva joia, jugues com els infants?

I ell responia, diu:

— Perquè només hi ha una manera de divertir-se, que és la dels infants.

JOSEP M.ª LÓPEZ-PICÓ

LA CISTELLETA (Joc d'infants)

S'asseuen tots els que juguen, formant rodona. El que dirigeix el joc, agafa una baldufa, una pilota, un barret o qualsevol altre objecte i presentant-lo al de la seva dreta li diu: Jo us venc la cistelleta: A dins què hi voleu posar? I l'altre contesta una paraula que acabi en a com, un pà, el berenà, un lilà, tafetà, un pinsà, etc. El primer que contesta pren la baldufa o pilota i fa la mateixa pregunta al que segueix i d'aquesta forma continua tota la rodona dos, tres o tantes vegades com es vulgui, advertint que el que no respon desseguida o repeteix alguna paraula que ja s'ha dit, pagarà penyora.

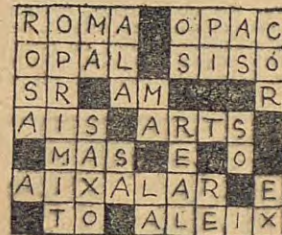
LA MEITAT DE 12 SON 7

Agafeu un amic vostre dels que se les donen de saber matemàtiques i li dieu que esteu disposat a demostrar-li que la meitat de 12 son 7. Es probable quel'amic us digui que us falta un bull com les guixes, però vosaltres preneu un paper i escriviu amb llàpic, dotze en xifres romanes (XII) i tot seguit esborreu la meitat inferior i quedarà la xifra 7 també en números romans (VII).

Solucions al número anterior

Endevinalla: L'Escala i Dos Rius.

Mots creuats:

D'OMBRES XINESQUES

N.º 45 — JAUME BOADELLA

N.º 46 — ANGEL RELAT

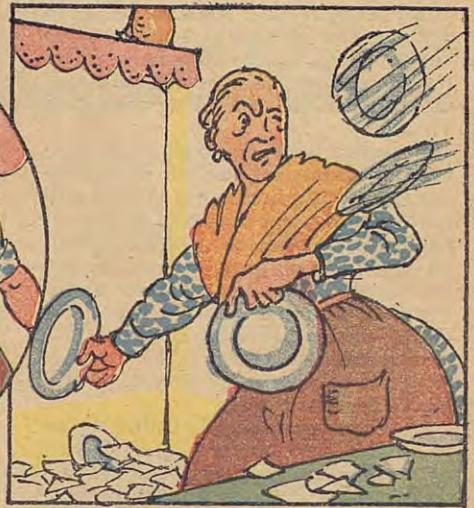
N.º 45 — JOAN BACH

N.º 48 — JULI PAGÉS

A BOCA TANCADA...

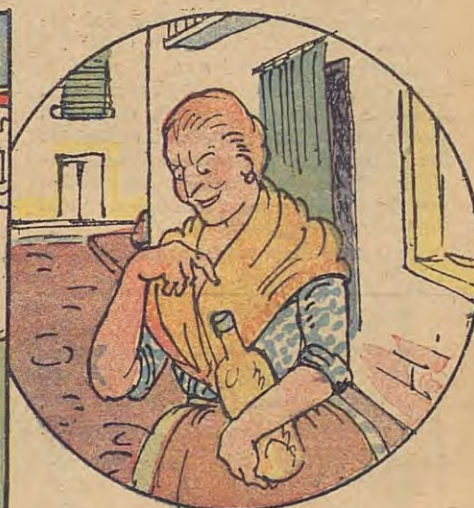
per MIRET

En Baldrer i la Pocasubstància eren marit i muller. (Aquesta afirmació hom la pot comprovar fàcilment en l'arxiu de la Parròquia de Sant Baldiri de Vilaxica). Tanmateix, semblaven gat i gos, puix sempre tenien raons.

— Com que ets una ximpleta! — A poc a poc, el ximple de debò ets tu, senyor lleganya! — Qui parla! Tu, que mai no et rentes la cara! — Etc, Etc. I així avui i demà i sempre. Les dis-

putes dels matrimonis, eren l'escàndol del veïnat. En l'armari reconer i en la lleixa de la cuina ja no quedava un plat sencer, tots s'havien romput o esbocinat anant d'un cap a l'altre.

Un dia la Pocasubstància s'exclamava amb el senyor Rector: — Cregui, mossèn Josep, que el meu home es insuportable. Per no-res, crida i s'avalota. — Jo tinc un bon remei per curar això — digué el capella. — No en vol pas prendre, de remei! — No, sou vós la qui el té de prerdre,

Anaren a la rectoria i el senyor rector tirà a una ampolla uns polvors misteriosos, els féu bullir amb una aigua especial i ho donà a la Pocasubstància. — Quan el vostre marit — digué — comenci a dir-vos fastics, us en aneu al rebost, treieu l'ampolla, ompliu un got d'aquesta aigua, i l'aneu bevent a petits glops,

per tal que duri bella estona. Però, això sí, entre mig no heu de dir ni una paraula. — Tota animada, la Pocasubstància se n'anà convençuda que a no trigar gaire podria experimentar l'eficàcia de la merave losa aigua que havia de canviar el gènit de l'home.

Així que en Baldrer fou arribat, començà a descabdellar-se: — Si no fossis tan xerraire, et contaria una cosa. Però com que no se't pot dir res, puix ets més xerraire que tothom... (La Pocasubstància anà al rebost, en tragué l'ampolla, s'ompli un got i vingà beure aigua poc a poc).

— Que és estrany que no diguis quatre tonteries! — exclamà, sorpres, en Baldrer. (La Pocasubstància, res!, anant bevent de gota en gota). — Veus — seguí l'home — si sempre fossis així, seriem molt amics. No hi ha res que em desesperi més que que em contradiguin! — I aquell dia tot va anar com una seda.

Així s'escolà una setmana. La Pocasubstància estava entusiasmada, però l'aigua s'acabava i tornà a casa el senyor Rector perquè li fes més medicina d'aquella. — No hi ha més medicina que l'aigua del pou, — digué, rient, el sacerdot. — El secret està en que, mentre beveu, vós no podeu replicar al vostre home!